

Záhada Újezdského ducha

Př íbě h se udál v malé obci Vysoký Újezd nedaleko Netvoř ic.

Z nevysvě tlných dů vodů se zde zač aly dít velmi zvláš tní věci.

Ně kteř í tvrdili, že vše je pouze náhoda, ně kteř í zase, že za to mů žou duše zemř elých nalezených v hromadném pohř ebišti př i stavbě nové silnice. Poslední kapkou byl požár místní fary. Proto si starosta najal jednoho z nejlepš ích detektivů a jeho pomocníka. Detektiv Oč ko a jeho kolega pan Bloček př ijeli hned na druhý den. Nezaháleli a okamžitě se pustili do vyšetř ování. Místo Č inu opatř il starosta zákazem vstupu pro zachování dů ležitých dů kazů.

Z koženého kufru, který nosil neustále sebou, vytáhl Oč ko lupu a svému kolegovi Bločkovi podal zápisník s tužkou: „Hezky vše zapisujte, bě da, jestli ně co vynecháte!“ spustil káravě.

„Detektive, pů jdu to radě ji zkontrolovat dozadu a tady to př enechám vám“ „Hmm....“ zabruč el Oč ko, plně ponoř ený do svojí práce. Právě ž moulal v ruce kousek popela a př emyš l, kdý ž si vš iml otisků š pinavých bot na zbytku dř evě né podlahy. „To je mi nález!“ rozveselil se. A už si př edstavoval, jak pů jde po stopách a kdý ž bude mít to ště stí, spolu s botami najde i viníka. A opravdu, Oč ko shrbený k zemi po pár krocích ve stínu ohoř elé zdi zahlédl postavu. Potichu jako myš se k př izraku př iblí ž il. Nehodlal ho nechat uté ct, odrazil se a hop! Skoč il na dotyč ného, který se zač al horlivě bránit. „Budete –li se takto bránit, nebudu se zdráhat použ ít násilí! Jako že se Oč ko jmenuji!“ -zahulákal z plných plic, aby zajatce vystraš il. Jaké pak bylo jeho př ekvapení, kdý ž mu v uš ích zazně l známý kolegů v hlas: „Pane, co to dě láte?“ –celý zmatený sebou př estal Bloček házet a př ekvapeně

koukal na svého nadřizeného, který měl v obličej podobně
překvapený výraz. Pomalu pustil Bločka ze svého sevření: „Omlouvám
se, myslel jsem, že jste podezřelý, ne-li dokonce viník“ opráší si
z kabátu pomyslnou špínu. Bloček stále trochu rozhozený si bělostným
kapesníkem otřel tvář. „To jsem vás tolik vyděsil, že pláčete?“ „Ne,
pane kolego, ale poprskal jste mi tvář, jak jste na mě zblízka křičel“
Očko na toto již neodpověděl, neboť ho zaujalo něco úplně jiného,
„Pssst... Bločku! Vidíte to co já?“ ukázal směrem, kterým se díval.
V křoví se mihlo cosi bílého. „Dddd – duch?“ zajíkl se Bloček. „Snad
nevěříte na dětské báčorky, navíc duchové nepiší vzkazy!“ na
větvičce zůstal po návštěvníkovi viset bílý papírek. Očko ho opatrně,
aby ho neroztrhl, sundal. „Opravdu zajímavé!“ „Detektive, vy mi ho
neukážete?“ „Ne, zatím nepotřebujete znát obsah vzkazu.“ S těmito
slovy papír založil do vnitřní strany kabátu a jako by se nechumelilo,
odcházel pryč. Bloček ho dohnal a povídá: „Kam jdeme?“ „Obhlédnout
okolí.“ Bloček chápavě přikyvl, protože věděl, že Očko je mistrem
svého řemesla, i když to někdy obnáší i zvláštní chování. Procházeli
mezi domy, každého slušně pozdravili, někdy i pár slůvek prohodili. U
jednoho z domů u nové silnice žena věšela prádlo a naši vyšetřovatelé
ji oslovili: „Dobrý den paninko, jakpak vám práce ubíhá?“ „Dobrý den
pánové, no to víte, nikdo to za mě neudělá, tak mi nic jiného nezbyvá.“
A přehodila poslední kus, bělostné prostěradlo, přes šňůru a zacvakla
kolečky. „Pánové, nejste vy náhodou ti dva detektivové, co si je starosta
najakal?“ Než Očko stačil odpovědět, dveře domu se rozlétly a stál
v nich muž rudý jako rak a funicí jako parní lokomotiva: „Co tu chcete,
vy dva pobudové?“ „Klid, pane, jsme právě na odchodu. Bločku,
jdeme.“ Bločkovi to nedalo a zeptal se: „A kam míříme nyní?“ „Není to
snad logické? Do kostela, za farářem, fara byla jeho a mohl by nám

sdělit důležité informace.“ Bloček už byl raději zticha, jejich cíl mu dával smysl a styděl se za to, že na to nepřišel sám. Konečně stanuli před kostelem, pojmenovaném po Paně Marii. Očko zaklepal na masivní dveře a když nikdo neodpovídal, sám si otevřel. „Haló!“ rozkřičel se do prázdného kostela Bloček. „Je tu někdo? Pane farář!“ Ale nikde ani živáčka. Oba už se chtěli vrátit, když tu náhle zahlédli bílou postavu poletující nad přední řadou lavic. Bloček si protřel oči, jelikož spatřit něco takového je nemožné... Bílý přízrak najednou rychle zmizel za roh a než stačili detektivové zareagovat, byl pryč. „Očko, ono to snad prošlo stěnou!“ „Ale kdepak – pozorně sledujte a uchte se!“ Očko strčil prst do díry ve zdi, kterou by našel jen zdatný pozorovatel. Pak vši silou zatáhl a pohnula se část stěny, která byla ve skutečnosti tajnými dveřmi. Za nimi je ke vstupu lákala tajemná chodba, jejíž konec byl v nedohlednu. „Kam to vede, detektive?“ „Myslím, že do nedvězského panství, tudy nám uteklo to strašidlo.“ Očko z kufru vytáhl baterku, rozsvítil jí a jako první vkročil do chodby, následovaný Bločkem. Pár kroků a Bum! – dveře se za nimi zavřely. „Zkoušejte si dveře klidně otevřít, ale předem vás zklamu, jdou otevřít pouze zvenčí a vnitřní strana je velice nestabilní, tak bych to raději nezkoušel.“ Ozval se mužský hlas a potom klapot podrážek. Nastalo ticho. „No a co nyní?“ dožadoval se řešení nervózní Bloček, kterému se situace nelíbila. A už vůbec ne představa, že by tu byli do konce svých dnů. „Zatím nevím, musím si sednout a vše promyslet.“ Očko si sedl na studenou zem, založil ruce do klína a dumal. Najednou se ozvala rána. Očko posvítil baterkou a div mu neklesla brada až ke kolům: „Kde jste to sebral?“ nevěřičně sjižděl

pohledem Bločka, který na rameni držel kus velkého opracovaného dřeva. „Tam.“

Očko v tom momentě zběhal, zčervenal a zase zběhal. To když si uvědomil, že... chybí hlavní podpůrný sloup! „Bločku, co jste to udělal?“ „Chtěl jsem to použít jako beranidlo.“ „Tak teď už nám nic jiného ani nezbývá, za chvíli se to tady všechno zbortí!“ Rychle uchopili dřevěnou kládu a rozeběhli se s ní proti dveřím, které naštěstí povolily. V ten moment se stropy za nimi zhroutily a prostor byl zasypán kameny a hlinou – oba pouze o vlásek unikli smrti. „Bločku, rychle na radnici, už znám viníka a tuhle pohromu snad starostovi nějak vysvětlím“.

Druhý den byli na radnici svoláni všichni občané. Mělo být odhaleno, kdo je za tím vším a to si nikdo nechtěl nechat utéct. Očko předstoupil před shluk lidí a nahlas prohlásil: „Viníkem je pan Kokoška.“ „Co si to dovoluujete?“ vystoupil z davu muž, který předtím na detektivy křičel a nazval je pobudy. „Není to snad vaše písmo?“ ukázal na papírek, který vytáhl z kapsy. Na lístečku stálo: **VRAŤTE NÁM MÍSTO ODPOČINKU.** „Ne, není.“ Nervózně zapíral Kokoška. „Lžete. Viděl jsem nápis na vašem zvonku, písmo je nadmíru shodné“ „No co, ale jeden důkaz vám nestačí!“ „Jsem rád, že jste mi to připomněl.“ Očko na zem položil kufr a zalovil v něm: „Tohle je váš duch, pan Kokoška natáhl po kostele provázky a pouštěl po nich tohle prostěradlo.“ Lidé udiveně zahučeli. „Při našem prvním setkání jste byl zadýchaný a zpocený, jak jste rychle utíkal domů. A vaše žena věšela prostěradlo, které bylo celé roztrhané od toho, jak jste s ním pobíhal po nocích a robil neplechu.“ „To mě ale stále neusvědčuje ze zločinu!“ „Posledním dílkem skládačky byl váš hlas, když jste nás

zamkl v tajemné chodbě. „Avšak jaký měl motiv?“ Žasl Bloček nad schopností svého nadřizeného. „Motiv? Ooooch... ten je velice prostý. Panu Kokoškovi vadil prach a hluk ze silnice vedoucí podél jeho domu. Proto si vymyslel dětskou báchorku a snažil se starostu donutit, aby silnici odstranili.“

„Dobře, přiznávám, dokonce i pokácení stromu u obecního úřadu, ale ten požár, ten mi nepřišijete!“

Kokošku pak zatklí za ničení vešejného majetku a případ Újezdského ducha byl uzavřen. A do Vysokého Újezda se opět vrátil klid... Takto končí jeden z příběhů detektivů Očka a Bločka.